

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

10 otázek pro ... Jana Nemanského

JUDr. Jan Nemanský, Ph.D., je společníkem v advokátní kanceláři Chrenek, Toman, Kotrba, kde působí od roku 2001, přičemž od roku 2014 je společníkem. Od roku 2005 je advokátem v seznamu České advokátní komory a od roku 2020 je také v seznamu usazených evropských advokátů vedeném Slovenskou advokátskou komorou. V letech 2009 až 2025 byl členem Kontrolní rady České advokátní komory. Působí jako rozhodce u Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR. Poskytuje komplexní právní služby zejména v oblasti práva občanského, obchodního a závazkového se zvláštním zaměřením na problematiku pohledávek.

1. Co máte na své práci nejraději?

Na práci advokáta mám rád více věcí. Je to práce, která není stereotypní. Každý den se setkáváte s novou výzvou. Samozřejmě v průběhu praxe se výzvy mění a vyvíjejí. Vždycky mě ale bavilo vymýšlet řešení, které bude vyhovovat jak klientovým potřebám, tak právnímu rámci, ve kterém se musíme všichni pohybovat. Diskuse s kolegy na tvorbě takových řešení může být někdy i trochu bouřlivá, ale já mám rád ten tvůrčí dialog. A samozřejmě mám radost, když náš postup přinese kýžený výsledek pro klienta. To je fajn pocit vždycky.

2. Největší pracovní úspěch?

Podle mě to je naše fungující kancelář. Jsem rád, že v otázce není slovo „vás“, protože kancelář je organismus mnoha lidí, nikdy to není o jednom člověku. Jsem rád, že v současné době se nám práce daří a klienti ji oceňují. Stejně tak jsem rád za své společníky, protože mám pocit, že mezi námi panuje shoda nejen profesionální, ale i ta lidská. To se pak promítá, aspoň podle mého názoru, do fungování celé kanceláře. Z toho mám opravdu radost.

3. Jak často Vás ve Vašem oboru něco překvapí?

Často, advokacie není podle mě primárně o právu, i když to je samozřejmě jejím základem. Ale hlavní jsou pro mě lidé a jejich příběhy. Ať už se jedná o příběhy více byznysové nebo i hluboce lidské, žádný z nich není stejný. Každý je ovlivněn všemi, kdo se na jeho utváření podílejí, a proto i velmi podobné kauzy skrývají překvapivá zjištění i řešení.

4. Který předmět byl na studiích Vaším nejoblíbenějším a proč? A který jste naopak neměl rád vůbec?

To je trochu podpásová otázka, protože studia jsou už dlouho za mnou a vzpomínky možná nebudou nejpřesnější, protože jsou ovlivněné mou další profesní cestou. Co si vybavuji, je, že mě bavila právní historie, bavilo mě sledovat to, jak se právo vyvíjelo, jak s ním různé společnosti pracovaly a jak s ním nyní pracujeme my. Z účinného práva mě pak bavilo to, co jsem pokládal za praktické, takže občanské právo a pro určitý nádech romantiky i trestní právo. Právní odvětví, ke kterému jsem si vřelý vztah nenašel na škole, ani později, je určitě pracovní právo. Proto jsem rád, že se mu u nás v kanceláři věnují odborníci, kteří v něm zalíbení našli a jsou v jeho aplikaci excelentní.

5. Co byste vzkázal mladým lidem, kteří uvažují o právnícké profesi?

Nevím, jestli jsem v pozici, abych někomu něco vzkazoval. Myslím, že pro současné studenty práv i pro lidi, kteří uvažují o jakékoli právní profesi, platí, že to, jakým způsobem se bude právo aplikovat, respektive jak bude prakticky vypadat výkon právní praxe, bude dle mého soudu zásadně odlišné od současné praxe. Rozvoj AI naprosto zásadně ovlivní nejen to, jakým způsobem budou vznikat právní

dokumenty, ale hlavně to, jaké budou požadavky na právníky. Na druhou stranu současná mladá generace už s AI nějakou dobu vyrůstá, takže pro ně samozřejmě neříkám nic objevného. Chtěl bych popřát všem mladým lidem, nejen těm, co se chtějí zabývat právem, aby je v životě bavilo to, co si vyberou, a aby s tím byli spokojeni.

6. Proč jste se rozhodl stát právníkem?

Nebylo to úplně tak, že bych odmala toužil být právníkem, neřkuli advokátem. Přirozeně jsem tíhnul spíš k humanitním vědám než k těm přírodním. Takže po gymnáziu jsem právnickou fakultu spíš zkusil, než že bych měl nějakou velkou touhu být nějakým slovuťným právním esem. Ještě na škole, která mě pak možná i k mému překvapení moc bavila, mě to více táhlo spíše k soudcovskému taláru, ale nakonec mě osud zavedl do advokacie. A jsem rád, že se to stalo, protože si myslím, že advokacie je krásná a její výkon je smysluplný.

7. Ideální způsob relaxace?

Protože advokacie vůbec není prací od do, stává se zcela běžně, že se v noci vzbudíte, protože v hlavě doběhne nějaký proces a v ideálním případě doručí nějaké řešení, které hledáte. V tom horším případě pak otevíráte počítač, protože vás zaskočí ta nejzrádnější myšlenka, a sice, že lhůta nekončí až zítra, ale už dnes (v nejhorším případě už včera). Pro mě je tedy důležité umět takzvaně vypnout hlavu. A to se mi, přiznám se, daří nejlépe na fotbale. Tam si odpočinu dokonale, což jsem si uvědomil při covidu, kde jsem najednou tento ventil neměl. Zcela přirozeně je pro mě relaxem i čas strávený s rodinou. A v neposlední řadě jakákoli práce rukama, ideálně se dřevem. Znáám pár kolegů, kteří relaxují třeba i čtením různé právní literatury, to neumím, já musím přepnout úplně mimo právní mód. Od doby, kdy se objevily mobilní telefony a pak se z nich staly vlastně malé počítače, je takové odstřížení čím dál těžší.

8. Čím byste byl, kdybyste nebyl právníkem?

Těžká otázka. Kromě právnické fakulty jsem se hlásil i na novinářinu, takže možná tento směr. Ted' bych spíše tíhnul k tomu dělat něco rukama. Buď, jak už jsem uváděl, něco se dřevem, nebo bych třeba vzal do ruky kladivo a postavil se ke kovářině. Měl jsem možnost si kovářství vyzkoušet a přijde mi to jako úžasná práce. Možná v tom roli hrají i geny, protože jeden z mých prapradědů byl kovář. Obecně obdivuji všechny profese, za kterými něco zůstane. Takže bych se asi vydal nějakým takovým směrem.

9. Jací lidé Vás nejvíce dokáží rozčítit?

V profesním životě jsou to asi lidé, kteří nevidí nebo nechtějí uznat svou chybu. Chyby jsou přirozenou součástí běhu světa a jedinou cestou, jak se z nich poučit a nejlépe se jich přístě vyvarovat, je přiznat si je. Ještě horší je, když se někdo svou chybu snaží „hodit“ na jiného. To opravdu rád nemám.

10. (Pracovní) konflikt, který Vám utkvěl v paměti, jak jste ho řešil a co Vás naučil?

Nevím, jestli to lze nazvat konfliktem, ale myslím, že poučení a určitý náhled na to, co je advokacie, jsem si z toho vzal. Bylo to možná někdy ve druhém roce mé koncipientské praxe. Byl jsem u soudu za klienta, který jako žalovaný neměl, jak se říká, příliš nabito. Vlastně potřeboval získat čas, aby mohl vzniklou situaci řešit. Žalobce předložil k prokázání svých tvrzení cizojazyčný dokument, já jsem přirozeně požadoval jeho překlad do češtiny. Soudce nás, tedy mě a advokáta, který zastupoval žalobce, v tu chvíli poslal ven z jednací síně, aby si celou věc v klidu rozmyslel. Na chodbě soudu mi pak kolega advokát v podstatě složil poklonu, že má námitka je dobrá a že jsem to udělal pro svého klienta správně. Poté, co nás soudce pozval zpět dovnitř, vyzval pana kolegu, ať se k mému požadavku vyjádří. A pan kolega přednesl velmi bojovnou filipiku proti mému návrhu, včetně toho, že takový návrh označil za obstrukční a velmi nekolegiální. A tam jsem pochopil, jak by nejspíš měla fungovat advokacie. Ve chvíli, kdy jsme v jednací síni, není nic důležitějšího než zájem klienta, ale jakmile vyjdeme ven, jsme prostě kolegové, kteří se spolu mohou zcela normálně bavit.

Další články:

- [10 otázek pro ... Jana Nemanského](#)
- [10 otázek pro ... Moniku Dubskou](#)
- [10 otázek pro ... Martina Šípa](#)
- [10 otázek pro ... Michala Šilhánka](#)
- [10 otázek pro ... Jakuba Matějčka](#)
- [10 otázek pro ... Michaela Granáta](#)
- [10 otázek pro ... Marka Šmůlu](#)
- [10 otázek pro ... Ondřeje Čížka](#)
- [10 otázek pro ... Pavla Černého](#)
- [10 otázek pro ... Piotra Adamczyka](#)
- [10 otázek pro ... Jaroslava Nováka](#)